

Augusztus 20-i ünnepség
2016. augusztus 20. (szombat) 15 óra
Déaványa, Művelődési Ház

Tisztelt Déaványaiak, Hölgyeim és Uraim!

Nemzeti ünnepeink, történelmünk legnemesebb pillanatainak máig ható tanulságait őrzik, hirdetik nemzedékek óta. A mára kultúránk részét képező megemlékezések nem csupán főhajtást jelentenek az elődök áldozata és máig ható példája előtt, de üzenetükkel láthatóbbá, bizony gyakran érthetőbbé is teszik a jelent. A megemlékezések mindig korfüggők, aktualizáltak voltak, hiszen viharos történelmünk minden egyes fordulópontjának megvoltak és megvannak azok az aktualitásai, amelyek élesebben emelkednek ki a későbbi évtizedek, évszázadok tükrében.

Nincs olyan kor, melyről ne mondhatnánk el: történelmi idő. Ám ahhoz, hogy az akkor élők, az ott és akkor küzdő, alkotó emberek ezt meg is éljék, át is érezzék, szükség van a múlt tiszteletére, ismeretére is.

Augusztus 20-a ezen múlt és ezen küzdelmek legszebb és legösszetettebb emléknapja. Egy nap, amelyre minden korszak más és más hangsúlyt szeretett volna fektetni, a nap, amelyet azonban megkerülni, elnyomni nem sikerült egyik ideológiának sem.

Talán éppen ez, az ünnep köré szövődött hagyományok, érzelmek összetettsége az, amely szinte minden más ünnep fölé rendelte a mai napot. Ám mielőtt úgy tünne, mintha rangsorolnánk, egymás elé sorakoztatnánk nemzeti emléknapjainkat, fontosnak tartom leszögezni, hogy az államalapítás ünnepének kiemelkedő szerepe nem elsőbbséget, sokkal inkább integráló erőt jelent. Hiszen ez az a nap, amely államiségünk születésének első pillanatától a mai ünnepi óráig egybefogja mindazt, amit ez a szó jelent: Magyarország.

Egységessé válni, összefogni, alkalmazkodni a születő keresztény Európához, megtalálni helyünket új, választott hazánkban: ezek voltak azok a kérdések, azok a minden korábbinál meghatározó kihívások, amelyek célt és elszántságot is jelentettek egyben egykor államalapító királyunk: István számára. Jól tudjuk, hogy a keresztény magyar királyság születése nem volt sem könnyű, sem gyors folyamat. Külső és belső konfliktusok, szerteágazó érdekek tették próbára a Kárpát-medencében épp csak otthonra lelő magyarság első évszázadait.

Úgy gondolom, ha nem saját erőnkkel, élni akarásunkkal kellett volna megküzdenünk ezért a földért, talán egészen másképp alakult volna nemzetünk sorsa is. Ám az Ázsiából induló, céltudatos vándorút nem véletlenül végződött a honfoglalással, majd az államalapítással. A népvándorlás korában, majd később, a középkor évszázadai során is nemzetek, népek tűntek el a történelem süllyesztőjében, míg mi, magyarok, itt Közép-Európában, a kultúrák, vallások metszéspontjában tudtuk sikerre vinni ügyünket. Hiszem, hogy ez a küzdelem és ez a siker, máig ható helyet, szerepet és küldetést is adott a magyarságnak.

Szent István döntése, hogy a nyugati keresztény világhoz köti sorsunkat, sőt az országot Mária kegyeibe ajánlva mintegy utat mutat jövőnköt illetően is, kulturális, katonai és vallási végvárrá tette hazánkat. Végvárrá, amelynek küzdelmei, önvédelme Európa küzdelmeit és önvédelmét is jelentették, végvárrá, amely ezáltal a keresztény értékrend meghatározó bástyájaként állta az európai történelem viharait.

Ma, amikor kontinensünk gazdasági és kulturális válságok örvényében kénytelen keresni helyét az átrendeződő világban, ma minden korábbinál kiemelkedőbb István király és augusztus 20. üzenete. A mai ünnep egyik legfontosabb szerepe önazonosságunk megerősítésén túl éppen ezért Európa önazonosságának, gyökereinek megerősítése, a Szent Istváni példa hiteles képviselője is.

Ám tévedés volna ezen példában csupán a király, a politikus alakjára irányítanunk a figyelmet, hiszen számunkra, a hétköznapiok küzdelmei közepette éppoly fontos az ember, ~~az imádkozó~~^{AZ}, istenfélő ember alakja is. Hiszen a hit volt az, amely akarattá edzette a szándékot, a kereszténység volt az, amely korszerű keretbe foglalta a születő államiság alapjait. Ez volt az, amely a származásán kívül kortársai fölé emelte az egykori Vajk alakját és ez a hit maradt az az erő, amely a későbbiekben sem hagyta elveszni nemzetünket.

Így válhattunk, így edződhattunk a szó legnemesebb értelmében erős hatalommá, megkerülhetetlen tényezővé, igazi közösséggé.

S a lobogó, a szívet-lelket megérintő piros, fehér, zöld üzenet mellett ott fekszik a mai ünnep asztalán a barnára sült cipó is. Cipó, mely maga is küzdelmek, munka és kitartás nyomán született. Nemrég még ringó búzamező, a szabadság, végtelenség szimbóluma, s ma már mint kézzel fogható valóság: maga az élet, maga az ifjúság- az új kenyér.

A kenyérnél szebben –úgy gondolom - semmi nem példázhatná az élet örök körforgását, az újjá születés, az újra és újra megújuló ifjúság csodáját. A körforgását, amelyben mind benne vagyunk, kisgyermektől a felnőttön át az aggastyánig, amely a generációk harmóniáján keresztül készíti folytonos megújulásra úgy Dévaványa város, mint egész nemzetünk életét.

És ha azt mondtam, hogy az új kenyér a fiatalságot, a korábbi generációknak a fiatalságban testet öltő munkáját szimbolizálja, el kell mondanom, hogy épp ezért jeleníti meg mindennél hitelesebben államiságunkat is.

Államiságunkat, melyért minden időben küzdenünk kellett, államiságunkat, melyet zivataros történelmünk valahol mindig fiatalon tartott, hiszen újra meg újra meg kellett születnie.

Ma sincsen ez másképpen, Tisztelt Dévaványaik, hiszen a fiatal polgári Magyarország ma is ott küzd, ott harcol, ahol mindig: a keresztény alapokon nyugvó Európa harcmezőjében.

A ma kihívásai mostanra egy történelmi szempontból jól ismert, ám ma annál riasztóbb jelenségben: a migrációs válságban öltének testet. A válságban, amely már rég túllépett az Unió által reá ragasztott gazdasági kereteken és kultúrák küzdőterévé tette az öreg kontinenst.

Küzdőtérre, ahol a támadó sor már felállt, ám a védelem még hezitál, ahol még mindig riasztó lehetőségként emlegetik a nemzetek Európáját.

Augusztus 20-a, mint a múlt és a jövő legnagyobb történelmi kapcsolódási pontja éppen ezért irányítja figyelmünket most önmagunkról, nemzetünkről választott hazánkra: Európára is.

Egy ország, egy nemzet, amely egykor céllal, küzdelemmel és hittel választott itt földet születő nemzetének, talán érzékenyebb, talán kritikusabb a jelen megítélésében is. Innen indul minden mai erőfeszítésünk, amely arra hivatott, hogy felnyissa a zárt szemeket, hallóvá tegye a ma süketnek tűnő füleket Brüsszelben, s erre irányul majd az őszi népszavazás is.

Hiszen az ősz lassan itt kopogtat már. Az új kenyeret követi a szüret, a betakarítás gazdagsága, egy biztos jövő ígérete.

Az azonban, hogy ne csupán ígéret maradjon, mindenek előtt rajtunk múlik. Rajtunk, akik mind megkapjuk a lehetőséget, hogy tegyük ezért a nemzetért és méltó örökösökként sáfárkodhassunk Dévaványa jelenével is.

Dévaványa múltja és jövője e két pilléren nyugszik ma Hölgyeim és Uraim, a hiten és a munkán. S ott állunk e két pillér között mi, a mai generáció. Rajtunk múlik, hogy mit kezdünk e feladattal, hogy be tudunk e illeszkedni a mai Magyarország küzdelmébe is.

A nagy szavak, az ígéretek, a hangoskodás ideje lejárt. Dévaványának is nyugodt, ám történelmi mércével mérve is kitartó, kiszámítható, de erőteljes munkára és ilyen polgárookra is van szüksége.

A mát és Szent István korát szorosán összeköti egy híd, az alkotás, a megújulás jövőbe vezető hídja.

Hídat építeni, hídon közlekedni mindig is kivételes feladatot, kivételes kiváltságot jelentett a középkorban, hiszen építésében a biztonság, használatában pedig a szerteágazó utak összefutása, találkozása jelentette a kiemelt szerepet.

Lépjünk hát ma közösen tovább és induljunk el céljaink felé büszkén ezen a hídon, példát mutatva mind Európa népeinek, mind az itthon mögöttünk sorakozó generációknak. Ehhez kívánok ma, 2016. augusztus 20-án hitet, kitartást és sok erőt Magyarország és Dévaványa minden lakójának.

Köszönöm, hogy meghallgattak.